

τασταίνει ή αντίθικη άστυνομία. Καί ή δυστυχία τών «δυο φτωχών υπάρξεων» μένει καί καλλιτεχνικά καί λογικά άδικαιολόγητη. Καί γι' αυτό άντίς νά γεννά έλεο, όπως φρονεί ό κ. Χατζόπουλος, γεννά μόνο άπορία. Καί ή άληθινή αίσθητική συγκίνηση έχει κάνει φτερά.

Έπειτα ό κ. Χατζόπουλος φαντάζεται, πώς ό φίλος συγγραφέας τής «Κατηφορίτσας» βλέπει τή σύνθεσή του «σε ζωντανές εικόνες, μπορεί καί ξετυλίγει τό θέμα του σε δράση, κατορθώνει νά συγκεντρώη τή δράση, κτλ.». Άν πρόσθε ομως καλλίτερα ό έμμεσος επικριτής μου, θά έδλεπε, πώς ό κ. Χόρν βλέπει, σ' αυτό τό έργο του, *εικόνες χωρίς θέμα*. Γιατί όλες οι «δυνατές σκηνές» του δέ δικαιολογούνται ψυχικά. Είναι επιπόλαιες. Καί σάν τέτοιες άδύνατο νά συγκινήσουν όποιον βλέπει βαθύτερα. Γιατί είναι, *δυστυχώς* «έξωτερικός θόρυβος καί τριχ θεατρικό». Καί κάθε άλλο παρά σά «ζωντανές» μπορούνε νά θεωρηθούν, άφου ψυχή τούς λείπει.

Θαρρώ, πώς κι αυτό τό ξήγησα πλατύτερα στή σχετική κριτική μου. Κι ό κ. Χατζόπουλος θά συμφωνούσε μαζί μου, α δεν είχε προσπαθήσει άπ' τά μικρά του χρόνια, όπως άλλως τε κ' οι περισσότεροι στή σημερινή εποχή, νά πνίξη μέσα του τό θρησκευτικό αίστημα, έτσι, πού τώρα, —έταν, ύστερα από σκέψη καί παρατήρηση, γνώρισε σήν άξια, πού έχει κι αυτό στή ζωή— έπειδή, δεν μπορεί πιά νά τό νοιώση ζωντανό μέσ στήν ψυχή του, τού είναι ά δύνατο καί νά ξεχωρίση, άν, όπου παρουσιάζεται, είναι αυτόμορφο ή ψεύτικο. Η ύποκειμενική του αυτή θέση, θαρρώ, πώς τόν έκανε νά γελαστή καί νά πάρη γιά τραγικό βάθος, ό,τι δεν είτνε παρά σκηινικός άφρός μοναχά.

Καί κάτι άλλο θά λάβεινα τό θαρρώ νά του παρατηρήσω: Πώς δεν είναι σωστό νά είπω: εύεται τήν «Τρισεύγενη». Έχει μείνει μέ τήν έντύπωση τής άπαίσιας εκείνης παραστασης. Είμαι βέβαιος, πώς άν εύρισκε τήν ευκαιρία νά την ξαναδιαβάση, θά την άναγνώριζε γιά *πρότυπο καλλιτεχνικής έμετάλλεψης ένός θέματος*. Καί σάν τέτοια θέλω νά τή συστησω τώρα στό συμπληρωτικό συγγραφέα τής «Κατηφορίτσας». Έκείνο, πού πρέπει νά γυρεύουμε άπο ένα έργο τέχνης, είναι πρώτα άπ' όλα τό καλλιτεχνικό αντίκρουσμα, τό καλλιτεχνικό άρπαγμα τού θέματος. Μέσα σ' αυτό θά βρίσκονται καί τά βαθύτερα δραματικά στοιχεία. Η σκηινική έκφραση τών στοιχείων αυτών, έρχεται άργότερα. Καί τη στιγμή, πού ή Νεοελληνική τέχνη βρίσκεται ακόμα στά σπαργανα, θαρρώ, πώς ή έκφραση αυτή πρέπει νά ένισαφέρει τόν κριτικό λιγότερο από όλα άλλα.

ΦΩΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η ΜΟΙΡΑΣΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

«Πάρτε τόν κόσμο ! Άνθρωποι είναι δικός σας,
Πάρτε» έκραξεν ό Δίας από ψηλά.
«Σας τόν χαρίζω γι' άναώνιο βίο σας·
Μά μοιραστήτε άδερφικά».

Καθένας τρέχει εϋτς νά λάβη μέρος,
Κινάει μ' άσποϋδα γέροντας καί νιός.
Γένεται τού γεωργού μοιράδι ό θέρος.
Τό λόγγο πιάνει ό κυνηγός.

«Ο έμπορος μέσ στ' άμπίρια του σιοριάζει,
«Ο γούμενος διωλέει κρασι καλό·
«Ο ρήγας στράτες καί γιοφύρια φράζει
Καί λέει : »Τό δέκατο έχω γώ».

«Αργά πολυ άφού ή μοιρασιά είχε γένει,
«Εσίμωσε από ξέμακρα ό ποιητής·
«Αχ, πουθενά πλιά τίποτα δέ μένει,
Τόν κύριο του έχει καθετίς.

«Αλιά ! πρέπει νά βγώ λησιμονημένος
«Εγώ, εγώ μόνο, ό πλιό πιστός σου γιός·»
Με τέτοια σκουζιά έρίχτηκε θλιμμένος
Αυτός στοϋ Δία τό θρόνο όμπερός.

«Αν ξέμεινες σιδών όνειρων τούς τόπους,
¶ Γιατί βαραινείς», λέει ό Θεός, «μ' έμέ ;
Πού ήσουν, πού ή γής μοιράστη άπ' τούς άν-
[θρώπους ;»
Είπε ό ποιητής : «Πλάγι σ' έσέ.

Μου τράβε τή ματιά τό πρόσωπό σου,
Τών έπουράνιων σου ή άρμονία τ' αϋτί·
Συχώρησε τό πνεύμα, πού, άπ' τό φως σου
Μεθυσμένο, έχασε τή γή !»

«Καί τώρα; ό Δίας λέει — όλα έχω δοσμένα,
Καρπ' φορά, κυνήγι κα' άγορά·
Τά ουράνια μου, άν πούεις νά ξής μ' έμένα,
Θά σοϋ είναι, κάθε πού ξεχασαι, άνο χτά».

SCHILLER

— Τό Βιβλιοπωλείο Βασίλειου καί Σίε (Σταδίου 42)
έβγαλε σέ τόμο ξεχωριστό τού 1ου σελίδε «Τό μύθιο τού
μικρού άδε φου» καί τό 2ο λ. 250 δρ. Στο ίδιο μύθιο
πωλεί· πουλιού ται οι «Πρόες» τού Πάνου Ταυτοπόλου
(Δρ. 1) καί τά ποιήματα τού Α. Κουζούα της ζωής καί
του θανάτου» (δρ. 2)